

Bůh chce srdce, ne jenom oči a uši!

Každému člověku je vlastní, že si udržuje určité návyky, které se stávají součástí jeho života, a jen velice nerad je opouští. Dokonce lze říci, že s přibývajícimi roky se s nimi stále více a více sžívá. A není žádným tajemstvím, že tento zaběhlý způsob jednání si mnozí praktikující věřící mužové nebo ženy přenášejí také do křesťanského života.

Pokud se jim někdo nebo něco nepostaví do cesty a oni mohou klidně plout na lodi, na kterou kdysi nastoupili a na které si udržují své návyky, jsou spokojení. Ráno nikdy nezapomenou poprosit Boha o ochranu pro celý den (i když – obrazně řečeno – modlitbu možná přednesou s rukou na klíce, aby pak stihli vyřídit své další povinnosti) a večer samozřejmě požádají v modlitbě o klidný a posilující spánek. Každý týden navštěvují bohoslužby, při kterých si rádi zaspívají společné písně, vyslechnou kázání, odevzdají dar na Boží dílo a potěší se při setkání s druhými věřícími.

Na první pohled je všechno v pořádku, protože věci běží podle zaběhlého systému. Ovšem něco se zde přece mění: oheň, který kdysi hořel a zahříval nebo dokonce zapaloval druhé, ten pomalu uhasíná. Žhavé uhlíky sice ještě doutnají, občas jsou rozdmýchány nějakou mimořádnou událostí a tak se na chvíli rozhoří, ale pak zase pomalu uhasínají.

I když tito lidé Bibli „studují“, tak Božím slovem nejsou zasaženi. Lze o nich říci, že se podobají Ezechielovým současníkům, o kterých Bůh řekl, že „mají oči i uši, ale nic nevidí ani neslyší“ (Ez 12,2). Skutečnost je totiž taková, že ne všechno, co člověk vnímá očima a ušima, přijímá také srdcem. Proto nás Bůh prostřednictvím Jakuba vyzývá, abychom Boží slovo, které má moc od základu každého proměnit, vpustili do života (Jk 1,21).

Nejenom příslušníci *Generace 50 plus*, ale i mladí lidé jsou vystaveni nebezpečí, že upadnou do *zaběhlého systému křesťanských návyků*. Nebude proto bez užitku, když si ověříme, jestli se v duchovním životě pohybujeme na cestě zvyků, nebo jestli jsme otevření Božím slovům. A jestli Boží slovo bereme vážně, pak je na místě otázka, do jaké míry je pro nás „živým, průbojným a ostře nabroušeným mečem“, který proniká naši osobnost (Žd 4,12). Ke zjištění stačí, když se zamyslíme nad jednoduchou otázkou, ke které nás přivede Charles H. Spurgeon, považovaný za knížete kazatelů. Ten řekl, že „Bibli nikdy nikdo nepřeroste, protože tato kniha se pro každého rozšiřuje a prohlubuje tak, jak mu přibývají roky. Její hloubku není možné vyčerpat. Je to studna, která nemá dno.“ A tak stojíme před otázkou, kdy naposledy jsme v této studni našli něco nového, něco, co nás „zvedlo ze židle“, takže jsme běželi za svými přáteli s otázkou, jestli to už v Bibli také objevili?

V životě věřícího jde o víc, než jen o rozumové uznání Boží existence. Jde o život s Bohem. Jde o život, kdy člověk uznává Boží svrchovanost, kdy poznává jeho lásku, kdy přijímá a prožívá jeho milost, a kdy s ním navazuje tak úzký vztah, jaký Pán Ježíš naznačil, když nás vyzval, abychom ho nazývali Otcem. Tento vztah, jenž Bible nazývá „bázní před Hospodinem“, nemůže člověk jinak navázat, než když přijme Boží rady, obsažené v Písmu. K realizaci takového vztahu nenajdeme lepší výzvu než tu, kterou nabízí kniha Přísloví (2,1-5): „Můj synu, přijmeš-li má slova a přivlastníš-li si mé rady, nastavíš-li své ucho, abys bytostně se domáhal porozumění, budeš-li toužit po moudrosti jako po stříbře a hledat ji jako skrytý poklad, tehdy přijdeš k poznání Boha, a pochopíš, co je to bázeň před Hospodinem.“

Bible je nástroj, který chce Bůh použít k tomu, abychom do našich návyků vložili oheň, který by nejenom hřál, ale zapaloval druhé pro život v bázi před Hospodinem. Následující rady jsou návodem, jak dát Bohu příležitost, aby oheň zapálil.

Především se rozhodni, že Bibli budeš číst pravidelně a cílevědomě. Vynikající pomůckou ti přitom bude poznámkový blok nebo sešit, do kterého si budeš psát záznamy o místech, která tě oslovila. Tak to vyjádřil i Jób, když vyznal, aby řeči, s nimiž se ztotožňuje, byly „zapsány železným rydlem do kamene, navždy vytesány do skály“ (Jb 19,23-27).

Mysli na to, že Bibli nám dal Bůh jako příručku, abychom se s její pomocí učili chodit po cestě dokonalosti a posvěcení. Je to světlo, které nám v temnotě světa svítí na cestě k Bohu a životu. Proto Pán Ježíš za své následovníky prosil nebeského Otce, aby je vedl a posvětil svým slovem pravdy (J 17,17).

Pamatuj, že Boží slovo obsažené v Bibli je prevencí proti hříchu. V praxi působí tak, že nás varuje a posiluje v boji s hříchem, kterému jsme denně vystaveni. Je mnohem snadnější obstát v tomto zápase, když denně přijímáme povzbuzující Boží rady. To věděl i pisatel žalmu, když vyznal: „Každé tvoje slovo ukládám do srdce, abych proti tobě ničím nehřešil“ (Ž 119,11).

Nezapomeň, že Bible nás chrání před útoky nepřítele spasení – satana. Ne nadarmo Pavel vyzval věřící v Efezu: „Ozbrojte se až po zuby Boží výzbrojí, abyste mohli čelit ďáblovým nástrahám... Jedinou zbraň máte k útoku, a to je meč Božího slova (Ef 6,11.17).

Važ si toho, že Bible nás povzbuzuje ve chvílích beznaděje. Jako slunce rozptyluje mlhu, tak Boží slovo rozhání naše duševní i duchovní mlhy, které se nad námi často vznášejí. O jeho blahodárné moci se přesvědčili zdeptaní učedníci na cestě do Emauz. Vzpomeň si, že pak vyprávěli druhým, jak jim bylo dobře u srdce, když s nimi Ježíš na cestě mluvil a otevíral Písma (Lk 24,32).

Nepodceňuj znalost Božího slova a jeho aplikace do každodenního života. Jsou osvědčenou zárukou skutečně úspěšného života. Ten se neposuzuje podle pomíjivých lidských norem. Na to upozorňuje pisatel 1. žalmu, když srovnává dvě zcela odlišné životní cesty (1,1-3).

Uvědom si, že Bible nás učí modlitbám, které Bůh může vyslyšet. Tajemství úspěšné modlitby je v tom, že se modlíme podle Boží vůle, a tu poznáváme z knihy, kterou pro nás Bůh nechal napsat. (1 J 5,14-15)

Žijeme ve světě, kde jsme vystaveni mnoha vlivům, jejichž původci se nás snaží ovlivnit, získat na svou stranu a nakonec pohltnout. Jen jeden to však s námi myslí dobře. Ten si přeje, abychom nebyli pouze formálními křesťany, ale jeho zapálenými následovníky, kteří pochopili vážnost výzvy: „Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od úst tvých. Rozjímej nad ním ve dne i v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě“ (Joz 1,8).

Jiří Drejnar

Nejužitečněji strávený čas

Z 19. století se uchoval se deník amerického politika a diplomata C. F. Adamse, do kterého si jeden den poznamenal: „Byl jsem dnes se svým synem na rybách. Byl to promarněný den.“ Jeho syn si také psal deník, a ten se také uchoval. Zalistujte v něm a najdete záznam z téhož dne: „Byl jsem s otcem na rybách. Byl to nejkrásnější den mého života!“

Je zajímavé, jak dva lidé mohou vidět jednu a tutéž věc různými očima. Otec považoval den strávený se synem za ztracený. Domníval se, že ho při běžné denní práci mohl strávit užitečněji. Jeho syn ve stejné věci a ve stejném čase viděl smysluplnost a užitek. Jak tragický rozdíl je v jejich nazírání na stejnou záležitost.

Podobně se často chováme i my. Někdo považuje čas strávený při četbě Bible a modlitbě za ztracený, a proto dává přednost jiné práci nebo zábavě. Jiný je přesvědčen, že je to nejužitečnější vklad do života.

Ke kterému názoru se kloníš ty?